

smo dobre volje. Ker čitalnica šele kratak čas obstoji, in mi pa smo že stari postali, zatorej je velika laž, da bi mi od članov čitalnice živele. Pesnice pa smo že preje peli in jih bo demo še peli; kdor jih noče poslušati, pa naj odrine in izgine. Ti privandrački nas v svoji namazani cunji svari, da naj smo mirni, drugače bodo naša imena odkrili. Sirote premlade, kaj mislite s tem? Z našimi imeni se mi vsako uro upamo na dan, in ako bi mi mirni in potrpežljivi ne bili, bi te 3/4 potrebnih zagrižen- cer že davno umazali... Zatorej mir, zagri- ženci, drugače se začnemo boriti!

Sv. Lovrenc slov. gor. Dragi „Štajerc“!
Tvoj zadnji članek o razmerah v našem sv. Lovrencu napravil je mnogo razburjenja. Priza- deti prvaški poštenjaki so se kar skrivali, ker jih je bilo sram. Mi kmetje pa vemo in javno priznamo, da si govoril resnico! Ti prvaki pač mislijo, da smo mi kmetje edino zato na svetu, da plačujemo zanje, naši otroci pa zato, da jih pretepavajo ljudje, ki cele noči pri kvartah pre- krokajo. Tega pa ne! Mi kmetje smo gospodarji in nas ne bode Horvatova „poštena“ družba za nos vodila. Tako, kakor se je svoj čas, se ne bode pri nas nikdar več gospodarilo. Učiteljskim pretepačem pa bode že oblast nšesa navila. Naj potem v ljubljanski cunji kričijo, kakor ho- čejo... Mi kmetje imamo polno zaupanje do vr- lega našega g. Rebernaka! Zato tudi mislimo, da skoraj ni vredno, da bi on odgovarjal na pobalske napade v „Slogi“. Kakor stekli psi lajajo nad g. Rebernaka in ga psujejo za „nem- skutarja“. V lažnivem „Slovenskem gospodarju“ pa ga neki dopisun psuje za „privandranca“. Vidi, ti dopisun, da je bil g. Rebernak ro- jen iz boljše hiše v Konjicah, da so imeli v hlevu tiste hiše 16—18 glav goveje živine, da se je g. Rebernak pred 20 leti pripeljal v sv. Lovrenc kot delovodja, ker je bil s pismo poklican, da je potem kupil posestvo in usnarj- sko obrt. Edino svojim žiljavim rokam se mora torej zahvaliti, da je zdaj razširil posestvo. Vse to seveda tistega dopisuna nič ne briga, ker njemu g. Rebernak gotovo ni in ne bode nič- sarn dolžan. Pač pa je pri sv. Lovrencu več „pri- vandrancov“ in priliznjenih hinavcev, ki so ve- činoma klerikalci, ki se ljudem hlinijo in jim pesek v oči trosijo. Ti se delajo kakor farizeji pobožne. Ako bi pa videli zlato tele, padli bi pred njim na kolena in mu molili. Tukaj ne more biti edinosti, eden drugega pika in za- hrbtno šinfa, v obraz pa se hlini prijatelj. Pr- vaški gonji pa bomo poštene možje že konec napravili. Mi se borimo za pravico in resnico!

Kmetje.

Kozje. Dolgo je trajalo, da je na naši tu- kajšnji pošti čisto slovenski napis izginil in da se ga je z nemškim nadomestilo. Tukajšnji pr- vaki delajo sploh gledé napisov mnogo neumno- sti. Trgovci Pleterski, ki je bil še pred tremi leti član nemškega „Turnvereina“ v Brežicah in je vsak dan v „Deutsches Heim“ sedel, postal je zdaj hudo zagrižen prvak in ima le slovenski napis. Istotako njegov konkurent Druškovič. Ali največ na tem polju si je dovolil tukajšnji nad- učitelj Krajnj. Odstranil je namreč dvojezični

Grof Pallavicini.

Naš minister za zunanje zadeve grof Ährenthal nastopil bode daljši dopust, da si zboljša svoje zdravje.

Johann Markgraf Pallavicini.

Medtem ga bode v njegovem poslu zastopal Johan grof Pallavicini, katerega sliko danes prinašamo. Grof Palla- vicini je avstrijski zastopnik pri turški vladi.

napis na tukajšnji šoli in ga nadomestil s čisto slovenskim. Vprašamo torej slavni deželni šolski svet prav uljudno, ali se je to morda po nje- govem naročilu zgodilo? Ako ne, potem naj se tega zagriženega nadučitelja prisili, da vpoštev- a postave in da pusti zopet dvojezični napis na- praviti. Vse to izvira le znani prvaki politični gonji. Sicer pa bomo še o razmerah v Kozjem obširneje govorili.

Rogaška Slatina in sv. Barbara v Halozah.

Mnogo smo že čitali po časopisu o slavnemu kaplanu Verku, ki je zdaj pri sv. Barbari v Halozah nastavljen. Njegovi škandali presegajo že vse meje! Ni čuda, da ga knezoškof od ene v drugo faro pošilja. Po našem mnenju dela Verkovo postopanje vsej duhovščini sramoto. Evo slučaj: Začasa, ko je ta kaplanček novo mašo bral, je pri ljudeh fehtaril in za denarje cigailil. Tudi drugi darovi so šli v njegovo torbo. Pa ne samo premožne, marveč tudi reveže je ociganil. Tukaj v Rogški Slatini n. pr. živita mož in žena, ki sta skrajno vboga, stannjeta v tuji hiši in imata njivico v najem, na kateri toliko pridelata, da se zamoreta čez zimo pre- živeti. Tudi ta dva je ociganil maziljenec; poso- dila sta mu namreč 48 kron, katere sta imela prišparane za čase bolezni ali nesreče. Preteklo pa je že šesto leto in kaplan Verk se še ni spomnil, revnima zakonskoma denar vrniti. Čakala sta, dokler sta mogla. Ko pa je huda bolezen obiskala vbogo ženo, pisal je mož Verku, da mu naj tistih 48 K vrne. Ali odgovora od tega čednega kaplana ni dobil. Mož je pozneje enkrat tudi kaplanovo mati tirjal. A tudi zdaj je bilo vso čakanje zastoj. Kaplanova mati je potem enkrat rekla, da je kaplan za tisti denar par „očenašov“ zmoli! Nesrečni mož je pisal škofu v Mariboru, da mu je kaplan že toliko časa de- narja dolžan, da je njegova žena že 28 mesecev hudo bolana v postelji, da nima skoraj kaj jesti itd. Doslej tudi to pismo ni pomagalo. Javnost naj sodi, ali je to lepo in duhovniki naj se svojega kolego Verka — sramujejo.

Kathreiner Kneippova sladna kava

je le ena, posnem-
kov pa je več! Zato
pozor! Zahtevajte
in jemljite samo
izvirne zavoje
z imenom

Kathreiner

Kmetovalcem in živinorejcem!

Kuga na gobcih in parkljih je po mnogih krajih povzročila živinozdravske odredbe, s ka- terimi se je promet z živino izredno otežkočil, posebe pa so se marsikje morali prepovedati celo živinski sejmi. Tako ni samo živinorejcem otežkočena prodaja živine, večkrat tudi celo onemogočena, ampak tudi živinorejci in oni, ki se pečajo s pitanjem živine, imajo vsled tega velike težave. Posebno nakup živine za hlev (za pitanje ali molžo) je tako zelo težaven, da se je treba bati, da v mnogih obratih, ki bi radi kupili živino, ne bo mogoče dobiti dovolj in pravočasno živine za hlev. Zato je potrebno, da

se poskrbi za to, da zvedo vsi udeleženci o pravem času, kdo ima živino za hlev na pro- dajo ali kdo želi kupiti. Centrala za vnovče- vanje živine (Viehverwertungs-Zentrale), poklicana in ustanovljena za to, da skrbi za koristi kme- tistva pri vnovčevanju živine, je prevzela nalogo s priobčevanjem ponudb in zahtev posredovati v tem težavnem času med prodajalci in kupci živine. Zato so vsi kmetovalci in pitavci živine, ki hočejo prodati ali kupiti živino za v hlev, vabljani, naj kolikor mogoče hitro naznanijo na naslov: Centrala za vnovčevanje ži- vine (Viehverwertungs-Zentrale), Dunaj VIII., Lammgasse 4 ali pa na uredništvo „Štajerca“ v pismu ali na dopisnici sledeče:

1. Ime in naslov,
2. ali hočejo kupiti ali prodati,
3. število glav ponujane oziroma zaželjene živine,
4. nje starost in pasmo.

Prijave lahko pošljejo vsaki posamezno, ali pa jih lahko pošljejo kmetijska društva, zadruga ali zveze za več skupaj naenkrat. Prijave se zberejo in po možnosti hitro priobčijo, navadno v posebnih listih, ki se pošljejo deželnim, okraj- nim in krajevnim kmetijskim društvom in za- drugam ter vsem c. k. okrajnim glavarstvom, kjer se razpoložijo na vpogled. Pri okrajnih gla- varstvih dobé te liste pred vsem živinozdravski organi. Po možnosti se bodo priobčile tudi v listih, namenjenih kmetijstvu in razširjenih med kmetovalci. Na zahtevo se bodo te liste poslane tudi posameznim zanimancem.

Kmetovalci so prošeni, naj svoje prijave in želje nemudoma naznanijo.

Glede nasvetov ali posredovanja se naj v teh stvareh kupci in prodajalci obrnejo narav- nost na Centralo za vnovčevanje živine (Vieh- verwertungs-Zentrale) na Dunaju VIII., Lamm- gasse 4.

Novice.

Polom za polomom.

Resnično, — primanjkuje nam že skoraj prostora, da bi popisovali izrodke, pojave in po- sledice prvaških polomov. Kajti komaj se človek oddahne in misli, da je stvar končana, že zopet prihajajo poročila o novih polomih. Treba je, razumeti, da se tukaj ne gre več za polome posameznih zavodov, marveč da je to nekaj splošni, vse prvaške gospodarske organizacije se tikoči polom. Poso- jilnice, sploh denarni zavodi, konzumne zadruga, mlekarne, kmetijske zadruga, tiskarne, knjigarne, akcijske družbe, vse to, kar so slovenski prvaki z umetno naglico iz tal zbili, vse poka in se podira, vse je na pesku zidano, vse grè rakovo pot... Konkurzi „Agro-Merkurja“ in „Glavne posojilnice“ še niso rešeni, načelniki in slavni „revizorji“ še niso svojo brezvestnost pred sodnijo zagovarjali, ko se že čuje o novih polomih. V Ljubljani, v Novem mestu, na Šta- jerskem, povsod! „Zveze“ gospodarskih organi- zacij slovenskih prvakov so v vsej javnosti svojo nezmožnost, svojo moralno propalost dokazale. „Revizorji“ teh zvez so razkričani kot plačani priganjaci političnih stroj, ki niso hoteli svoje dolžnosti storiti ali bi so delali naravnost proti svojemu prepričanju in proti svoji vesti. Tudi s prvaškimi podjetji je stvar enaka. Celjska „Zvezna tiskarna“ in „Zvezina trgovina“ nimata pravice obstoja in so zapravljale tuji denar za nerodno „narodno“ politiko. Istotako je stvar baje tudi pri „Učiteljski tiskarni“ v Ljubljani, v kateri dolguje samo prvaški srbofilski list „Jutro“ baje čez 20.000 K. In govori se, da so v tej tiskarni naloženi denarji, namenjeni učiteljskim vdovam in sirotam. Tudi v klerikalni gospodarski organizaciji smrdi hudo. Zato so klerikalci iz žepov kranjskih davkoplačevalcev vzeli mnogo denarja in ga porabili za svoje razbite zavode. Večmilijonsko garancijo prevzeti je morala tudi dežela kranjska za — klerikalne zadruga. Na Dunaj se vozijo dr. Brejc, monsig- nore Podgorc in ednaki tički, da bi od vlade dobili pomoči za svoje razbite organizacije. Davkoplačevalce hočejo za krvavi denar oropati. Mi vsi naj bi plačevali za prvaške in klerikalne zločine... Pa še nekaj